

gaaet ned med Halvdelen i 4 Aar, at man alligevel kræver et Tilskud af samme Omfang, som man nu har faaet det gennem mange Aar.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup sagde, at Statens Tilskud til Husdyravlen, som der her er Tale om, gavner hele Landbruget, men hvis man overlader det til det private Initiativ, vil det blive enkelte Landmænd, der faar Fordel af det. Jeg blev overordentlig forbavset ved den Tale, for jeg øjnede deri en Fremtid, i hvilken det ærede Medlem vilde komme og indmelde sig i Socialdemokratiet, og det var dog noget af det sidste, jeg havde tænkt mig. Men hvis denne Opfattelse skal give Udtryk for — og det forstod jeg ved nærmere Overvejelse var Meningen —, at det ærede Medlem tror, at et Statstilskud gennem mange Aar har en gavnlig Indflydelse paa hele Landbruget, i Modsætning til, naar Opgaven overlades til det private Initiativ, saa tror jeg ikke, han har Ret. Et Statstilskud til et Erhverv ydet til et enkelt Omraade eller til en enkelt ny Opgave, mener jeg, som det ærede Medlem, kommer hele Erhvervet til gode, fordi de alle kan lære deraf og drage Nytte deraf; men hvis man bliver ved gennem 70 Aar at give Tilskud til en saadan Virksomhed og til saadanne enkelte Foreninger, kan man være forvisset om, at det i det lange Løb bliver enkelte, der faar Fordelen, og de andre Tusinder kommer til at betale til det.

Et andet Punkt, som blev angrebet af det ærede Medlem Hr. Pinstrup og for øvrigt ogsaa af andre ærede Medlemmer, er Nedsættelsen af det Beløb, der gives til Konsulentlønninger. Det har altid været min Opfattelse, at Konsulentvirksomheden er noget af det vigtigste for Landbruget. Derfor kunde det aldrig falde mig ind, at en Nedsækering her skulde betyde en Ødelæggelse af Konsulentvirksomheden. Hvad jeg har ment med Nedsækeringen er, at man skal skære ned paa Udgifterne til Kontorholdsgodtgørelse, Rejsseudgifter o. lign., fordi den Slags Foranstaltninger meget let kan svulme op, saaledes at det bliver alt for store Beløb for Staten at yde til et saadant Formaal. Man kan ikke saa let fra Statens Side have Kontrol med, om det virkelig er nødvendige Udgifter, man her er med til at dække, i Modsætning til hvad der gælder de rene Konsulentlønninger. Jeg har jo slet ikke foreslaaet at nedsætte Konsulentlønningerne, tværtimod har jeg foreslaaet en Forhøjelse af Tilskuddet hertil fra $\frac{2}{5}$ til $\frac{3}{5}$ af selve Konsulentlønningerne, fordi jeg ligesom saa mange andre Talere mener, at Konsulentvirksomheden betyder saa ganske

overordentlig meget for Landbruget. Men paa den anden Side finder jeg det rimeligt og rigtigt, at man gaar bort fra Tilskuddet til disse andre Udgifter ved Konsulentvirksomheden, fordi jeg tror, det medfører, at disse Udgifter stiger alt for stærkt. Det har da ogsaa vist sig i de allersidste Aar, at denne Post er svulmet ganske betydeligt op. Jeg mener, at de paagældende Foreninger vilde være meget mere interesserede i at holde disse Udgifter indenfor rimelige Grænser, naar de selv skulde afholde dem, imod at de faar en forøget Bevilling til selve Konsulentlønningerne.

Der blev sagt, jeg tror ogsaa af det ærede Medlem Hr. Pinstrup, at det var meget forkert, at jeg var gaaet bort fra den anslaaede Bevilling til Konsulentlønningerne, og at det var et Omraade, hvor man endelig maatte holde sig til en anslaaet Bevilling. Jeg skal hertil sige, at jeg for mit Vedkommende mener, at det vilde være det bedste at have en fast Bevilling, og hvis vi f. Eks. tidsbegrænsede Loven, tror jeg ogsaa, man vilde kunne cpretholde en Fastsættelse af Beløbet til Konsulenterne; men hvis der ellers kunde opnaas Enighed om Lovforslaget, vil det ikke være det Punkt, hvor jeg vil stille mig allermest afvisende, saa kunde jeg nok anslaa en Bevilling, naar det kun gjaldt Konsulentlønningerne og ikke de andre Udgifter. Der er blevet sagt, at den foreslaaede Ordning vil betyde, at vi ikke faar ensartede Regler for Lønningerne til Planteavlskonsulenterne og Husdyrbrugskonsulenter. Det er for saa vidt rigtigt, men det har ogsaa været min Mening at gennemføre den samme Ordning for Planteavlskonsulenterne, som her foreslaas for Konsulenterne ved Husdyrbruget.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup sagde til Slut, at han ansaa det for umuligt for Dyrskuerne at fortsætte deres Virksomhed, hvis de ikke fik Tilskud. Jeg havde ikke tænkt mig, at en Mand, der har staaet i Landboforeningernes Arbejde saa mange Aar og haft saa meget at gøre med Dyrskuer, vilde sige fra denne Talerstol, at Dyrskuerne ikke i sig selv er af saa stor Betydning for Landbruget, at de kan klare sig uden Tilskud. Det samme forekommer mig ogsaa kan siges med Hensyn til Hesteavlforeningerne, om hvilke det ærede Medlem og ogsaa andre ærede Medlemmer har hævdet, at de ikke vil kunne eksistere, hvis de ikke faar Tilskud. Nu har Hesteavlforeningerne gennem 70 Aar været Kælebørn, og jeg tror, jeg kan sige, at aldrig i disse 70 Aar har Hesteavlens været saa lidt